

KENÉZ FERENC

Másvilági képeslapok

Újsággal, hómezőben

Két falu között
térdig hóban a behavazott
gyalogúton

hatalmas újságcikket olvas arról
hogymilyen jó azoknak
akik térdig hóban a gyalogúton

újságcikket olvasnak
két falu között.

Mérgében meglöki
a szánkót amin ül és siklik
siklik lefelé a domboldalon
kezében a hatalmas
újságoldalt lobogtatva
egészen a másik faluig

majd a faluszéli
pléhkrisztusnál megállva
hálatelt szívvel néz
a keresztfára

milyen jó hogy nem én
írtam le ezeket a betűket
s ujjával beleírja a hóba
NEM NEM NEM

majd az újságoldalt
a pléhrepedésekbe pászítva
odatűzi isten szent fiának
szenvedő szemei elé
olvasd olvasd

én az író
nem írok le egyetlen betűt sem
soha többé

motyogja
barátom a hómezőben.

Akkora csend van
mintha a holdból
hullna a hó

a kollégium tudós urai
állnak a beüvegezett emeleti veranda
ablakai mögött

az udvaron szekerek várnak
lovak zabostarisznyával
pokróccal hátukon

a hátsó épületből
kifut egy asszony s kiált valamit
a becsukott ablakok felé

nyílik egy ablakszem
s leszól valaki:

„Hallgasson már, Kissné,
az Isten áldja meg, magától nem lehet
hallani, hogy hull a hó!”

A szőlőhegyi utak
egyőtől egyig mind behavazva

az iskolaszertár mélyén
egy kisdíák kezében forog-forog lassan
a megkopott százéves földgömb

mégpedig a mesebeli hóhullás ellenére
a tanár úr szerint éppen
a lehető legrosszabb
irányba.

Vers egy kézikönyv ürügyén

„Még mindig nem adtad vissza
az autóvezetés kézikönyvét!” –
kiált egy asszony a sokadalomban

„Vigyázz mert én
igazi boszorkány vagyok!”

kiáltott át a sokaság feje fölött.

Most férje légkosarában
himbálózik valahol odafenn

ránca szedett égzengések
és lelakott mennyek
magasában

a férj esténként
lepusztult mennyei utcasarkon
kihunyóban levő lámpája fényénél
a szitává olvasott papírt

silabizálja újra és újra
melynek színehagyott lapjáról
az Énekek éneke rég elfelejtett
földi szavai sejlenek elő.

Nagyvásár van az égben is.
S időnként áthangzik a
sokaság feje felett:

„Az autóvezetők kézikönyvét
még mindig nem hoztad vissza!”

Egy igazi franciababa
szép porcelán feje a kiáltásba
még harminc év múltán is
finoman beleremeg.

A piros írógép barátai

A költő háza ott volt
mindenki szeme előtt
a falu közepén

egyszer csak lódobogás hallatszott
helikopterek berregése
bandériumzene

a faluba beereszkedő úton
gépkocsisor tűnt föl
porfelhő zászlók lobogása

a költő ült a kertje tetejében
mögötte málló sírkövek
nézte odalenn a falut

ült a szilvafák alatt
egy piros írógéppel
és várta Mátyás királyt
látta amint odalenn
a falu közepén megáll
a gépkocsisor

de már akkor a lovasok
zászlósok is ott dobogtak
a kapu előtti porban
rázendített a bandérium

az út két szélén
kezükben szorongatott levett kalappal
emberek álltak

egy szürke hivatalnok ugrott ki
az egyik gépkocsiból
s valami korvinákat emlegetve

azonnal berontott a házba
a költő házába a falu közepén
szétdúlt mindent
még a régi sütőkemencébe is
bepillantott

majd rohant föl
a kert tetejébe

ahol a költő
épp a piros írógép billentyűsorát
pityegtette be hiánytalanul
az utolsó betűig.

S a fehér lapra mutatva szólt:
„Itt vannak a korvinák!”